

Vești misionare

Trimestrul 3, 2016

Diviziunea Africa Centrală și de Est

Traducere: Loredana Sîrbu

evs
editura viață și sănătate

Demis, dar decis (1)

de Isaia Malek Garang, Sudanul de Sud

Arhiepiscopul anglican venit în vizită îmi aruncă o privire scurtă preotului care stătea în genunchi înaintea lui, în timp ce-și înmuie degetul într-o cupă cu cenușă și-i făcu semnul crucii pe frunte. Era Miercurea Cenușii și ne simțeam onorați să avem un așa înalt oaspete în țara noastră, Sudanul de Sud. Totuși, când a venit rândul meu să merg în față și să îngenunchez, am rămas pe loc. Colegii mei preoți mă îndemneau să îngenunchez și să primesc crucea, dar eu am refuzat. În toții anii cât slujisem ca preot nu găsisem în Biblie nicio referire la vreo astfel de slujbă religioasă. Și, dacă nu era amintită în Biblie, am tras concluzia că nu aveam de ce să iau parte la ea.

Arhiepiscopul le-a raportat superiorilor fapta mea, iar aceștia au acționat prompt. În două zile, eu și alt coleg preot am fost destituiți din preoție, din cauza refuzului de a primi semnul crucii de cenușă. Zece ani de slujire devotată s-au făcut praf într-o clipă. Prezbiterii a șaptesprezece biserici de care răspundeam au fost convocați și chestionați. Toți cei considerați loiali mie au fost îndepărtați din funcțiile bisericesti. În urma scandalului, optzeci și două de persoane – de la lideri religioși până la membri de rând – au fost revocate din funcții sau li s-a retras calitatea de membru.

Situația aceasta m-a tulburat profund. Mă întrebam: Ce greșală atât de mare comisesem, încât biserica mea să mă considere o amenințare? Mi-a fost interzis chiar și accesul în biserica pe care o condusesem până mai ieri! Unii membri nu doreau să fie văzuți împreună cu mine, de teamă să nu fie și ei excomunicați. După o vreme însă, am auzit că unii erau nemulțumiți de cele întâmplate.

Am simțit nevoia să aflu adevărul despre Dumnezeu, adevăratul motiv pentru care fusesem demis. Am studiat Biblia ore întrege, căutând adevărul lui Dumnezeu. După un timp, a trecut pe la mine Solomon, un văr de departe. Din vorbă în vorbă, am ajuns la subiecte spirituale și am fost curios să aflu ce religie avea. Mi-a spus că era adventist de ziua a șaptea. Mai târziu, am reflectat la ce-mi împărtășise Solomon despre Sabat.

Îi știam pe păzitorii Sabatului, dar îi asimilam evreilor, care nu credeau în Isus. Mi-am amintit că, la seminar, îl întrebasem pe un preot de ce fusese schimbată ziua de închinare de la sâmbătă la duminică și că răspunsul lui nu mă mulțumise. Unii spuneau că Isus făcuse această schimbare; alții spuneau că schimbarea a fost făcută în cinstea lui Isus pentru că a înviat duminica. Răspunsurile acestea nu m-au satisfăcut.

Se va continua Sabatul viitor.

9 iulie

Demis, dar decis (2)

de Isaia Malek Garang, Sudanul de Sud

Am început să-mi pun iarăși întrebări despre Sabat și despre duminică: Mai este valabil Sabatul? Dacă da, atunci de ce majoritatea creștinilor se închină duminica?

Fiindcă nu puteam să merg la biserica pe care o păstorisem, duminica o petreceam acasă, în rugăciune. Mi s-au alăturat la închinare și alte persoane (din cele excluse sau din cele care considerau că biserica a comis o gravă eroare). În parohia mea s-au format alte opt grupe de închinare la domiciliu!

Gândul îmi era mereu la subiectul Sabatului. Știam că unii oameni se închinau vinerea, alții sâmbăta și alții duminica. Atunci când studiam Biblia, găseam multe referiri la Sabat, dar nicio mențiune că vinerea sau duminica ar fi zi de închinare. Le-am cerut celor care veneau la grupa mea să studieze pe această temă și să se roage. În cele din urmă, am căzut de acord că Dumnezeu n-a schimbat niciodată ziua de închinare de sâmbăta în vreo altă zi. Din clipa aceea, am început să ne întâlnim sâmbăta. Am mai descoperit, totodată, porunca de a evita consumul de carne necurată. Unii au aflat despre deciziile grupelor noastre mici și ne-au etichetat drept „evrei”.

Solomon, vărul meu, a remarcat schimbările pe care le făcusem și mi-a propus să studiem împreună doctrinele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Eram interesat să aflu dacă existau diferențe între ce descoperiserăm noi și ce susțineau adventiștii. M-am gândit să iau legătura cu câțiva conducători ai Bisericii Adventiste, ca să le cunosc mai bine convingerile. Am găsit într-un sat vecin o biserică adventistă. M-am prezentat pastorului și i-am explicat ce intenții aveam.

Am rămas în sat trei luni, timp în care am studiat Biblia, scrierile lui Ellen G. White și punctele fundamentale de credință ale bisericii. Tot ce descopeream era absolut uimitor! Îmi era limpede că găsisem adevărul pe care sufletul meu îl căuta. Am cerut să fiu botezat în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

În săptămâna premergătoare botezului, m-am tot gândit la decizia mea și m-am tot răzgândit. Fratele meu m-a sfătuit să părăsesc țara. Am primit o propunere de a mă alătura unei alte biserici, iar foștii mei enoriași au trimis o cerere prin care solicitau reînvățarea mea ca preot.

Se va continua Sabatul următor.

Demis, dar decis (3)

de Isaia Malek Garand, Sudanul de Sud

În noaptea de dinaintea botezului, am avut un vis. Se făcea că mă aflam într-un loc curat și plin de lumină. Am ridicat privirea și am văzut o scară ce ducea de jos, de pe pământ, până sus, la cer. Oamenii veneau, alergând din toate direcțiile, și urcau pe scara aceasta. I-am auzit cântând: „Nu ne putem opri să-L urmăm pe Isus, fiindcă mergem spre ceruri.” Scara era plină cu oameni care cântau așa. Apoi m-am văzut urcând și eu pe scară. M-am trezit brusc și m-am ridicat în capul oaselor, întrebându-mă dacă mai eram încă în viață. Apoi am îngenuncheat și l-am mulțumit lui Dumnezeu pentru lecția minunată și pentru curajul pe care mi le dăduse.

Am fost botezat într-un râu care trecea în apropiere de casa pastorului. În scurt timp, am fost invitat să lucrez la Misiunea Globală, ca voluntar. Am lucrat cu plăcere o perioadă de trei luni, dar mi-am dat seama că trebuia să mă întorc la soția mea și la grupele de credincioși pe care le lăsasem în urmă. L-am anunțat pe șeful echipei din care făceam parte de decizia luată și i-am împărtășit visul meu ca Dumnezeu să-i aducă într-o zi în biserică și pe ei, la fel cum mă adusese pe mine.

M-am întors acasă și am vizitat cele opt grupe din fosta mea parohie. Credincioșii continuaseră să se adune sâmbăta pentru închinare și erau dornici să afle ce mai descoperisem în perioada în care fusesem plecat. Cei mai mulți au acceptat mesajul adventist și s-au botezat. Soția mea s-a botezat printre primii. Cât de fericit sunt că o am alături pe acest nou drum! Chiar și preotul care a fost demis odată cu mine a luat atitudine și s-a alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Ca urmare a excluderii mele din fosta mea biserică, avem astăzi 355 de membri, în cele 13 biserici și grupe adventiste din zona în care locuiesc. Continui astfel să slujesc pentru oamenii cărora le-am fost preot în fosta mea biserică.

Lucrarea nu este ușoară. Într-o noapte, câteva dintre bisericile noastre au fost dărâmate și n-a rămas din ele decât un morman de moloz. Dar chiar și acești pași înapoi au fost o binecuvântare: le-am reconstruit și i-am invitat pe cei care le-au distrus să vină cu noi la închinare. Este dificil să pătrundem în alte zone, dar ne dăm toate silințele și Dumnezeu ne binecuvântează.

Vă mulțumim că ne sunteți parteneri în încheierea lucrării pe care o are Dumnezeu de îndeplinit aici, în Sudanul de Sud!

Isaiah Malek Garang slujește acum în câmpul misionar Africa Ecuatorială ca secretar asistent al Departamentului Asociația Pastorală și ca director asistent al Departamentelor Viața de Familie, Școala de Sabat și Lucrarea Personală.

23 iulie

Studiile biblice ale lui Baxter

Din cauza războiului civil din Sudan, Baxter a fost nevoit să plece de acasă o perioadă lungă. În acest timp, a cunoscut câțiva adventiști de ziua a șaptea și a studiat Biblia împreună cu ei. S-a alăturat Bisericii Adventiste, dar și-a dorit să le vorbească despre noua lui credință și rudelor lui. Când a reușit în cele din urmă să ajungă acasă, a aflat că rudele lui nu erau interesate de Biserica Adventistă și a fost dezamăgit.

– Dar ce nu-ți convine la biserica unde mergem acum? I-a înțeles fratele lui. De ce trebuie să agiți lucrurile?

Apoi, i-a murit un nepot. În ziua înmormântării, Baxter le-a împărtășit speranța de a-l revedea pe nepot la revenirea lui Isus. La final, preotul local l-a certat.

– Cine ți-a dat permisiunea să predici aici? a vrut el să afle.

– Am permisiune de la Isus Hristos, care mi-a poruncit să merg în toată lumea și să predic Evanghelia! a răspuns el.

Preotul s-a supărat și mai tare și l-a amenințat cu bătaia, dar a fost oprit la timp de un bărbat care le-a spus:

– Nu se cuvine să ne certăm la o înmormântare. Mai bine să luăm loc și să discutăm!

S-au așezat la umbra unui mangotier, iar în jurul lor s-au strâns vreo 200 de persoane. Discuția a durat câteva ore. Preotul amintea o învățătură din tradiție, iar Baxter îi arăta ce spune Biblia pe acel subiect. Spectatorii au început să înțeleagă puțin câte puțin că între convingerile pe care le aveau de-o viață și învățăturile Bibliei existau destule deosebiri.

Unii cârteau zicând că Baxter le discredita biserica, dar alții s-au arătat interesați să afle mai multe despre credința lui.

Baxter a început să facă vizite din casă în casă. În cultura lor, era nepolitic să nu ascuți ce are de spus un om care-ți este oaspete. Unii îl ascultau cu plăcere. Alții, doar din politețe.

Într-o casă, gazdele nu doreau să-l asculte, dar, ca să nu-l facă să se simtă rău, l-au poftit să ia loc, iar ele au ieșit afară! Baxter totuși n-a renunțat. A continuat să-i viziteze până când unii dintre ei l-au ascultat. După cinci luni de studiu, membrii acestei familii s-au numărat printre primii care au luat poziție de partea Bibliei și s-au alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea!

Baxter i-a învățat să susțină studii biblice și, în scurtă vreme, mica lor grupă s-a dublat: avea 32 de membri. Au construit un mic locaș de închinare și o școală, iar numărul membrilor continuă să crească.

Însoțitorul invizibil

Pionierii de la Misiunea Globală au fost chemați de Dumnezeu să trăiască în regiuni în care nu există biserici organizate. Ei se împrietenesc cu localnicii, îi conduc la Hristos, îi întăresc în credință pe credincioși și conduc comunitățile. Șederea lor într-o anumită zonă durează atât cât este necesar pentru înființarea unei biserici și a unor grupe în satele învecinate.

În Sudanul de Sud, ei lucrează în circumstanțe dificile: nu există electricitate, șosele, apă curentă și multe alte utilități cu care noi ne-am obișnuit. Vă relatăm aici o experiență uimitoare care a avut loc în Sudanul de Sud, cu câțiva ani în urmă.

William și Charles au ridicat o biserică într-un sat și i-au rugat pe alți doi pionieri ai Misiunii Globale să-i ajute să organizeze o campanie de evanghelizare într-un sat învecinat, în care nu exista prezență adventistă. I-au invitat pe toți sătenii să participe și au venit mulți. Seară după seară, oamenii ascultau mesajul Evangheliei, dar nu luau nicio decizie.

William și colegii lui nu puteau să-și dea seama care era cauza. Oamenii se purtau frumos, le ofereau un loc în care să stea și alimente. Veneau în fiecare seară să-i asculte. Dar de ce nu luau poziție pentru adevăr?

Le-au făcut apoi vizite din casă în casă și i-au invitat să-L accepte pe Isus, dar nicio reacție. Lipsa rezultatelor i-a întristat, dar s-au îmbărbătat la gândul că au semănat sămânța credinței.

Sosise vremea ca pionierii care i-au ajutat să se întoarcă în zona lor. Înainte de despărțire, Charles le-a sugerat să facă o poză împreună. S-au urcat pe dealul unde obișnuiseră să se roage. Trei dintre ei s-au așezat în fața camerei, iar Charles a făcut poza.

Când a dezvoltat filmul, Charles a descoperit că în fotografie nu erau doar trei, ci patru bărbați! Bărbatul de lângă William era îmbrăcat în alb și ținea în mână o Biblie. Pionierii au înțeles atunci că Dumnezeu trimisese un înger ca să-i încurajeze în lucrare.

– Am înțeles din fotografia aceasta că lucrarea de evanghelizare este lucrarea lui Dumnezeu, ne spune William. El i-a trimis pe îngeri în ajutorul nostru, ca să ne întărească în credință. Am înțeles că Dumnezeu a fost mulțumit de activitatea noastră, chiar dacă nu am avut rezultate. Va avea ea roade, într-un final!

O parte din colecta din Sabatul al treisprezecelea va ajuta la construirea unui centru de ucenicie pentru copii pe lângă Biserica Adventistă Centrală din Juba, capitala Sudanului de Sud. Copiii, care reprezintă aproximativ 45% dintre membrii bisericii, participă acum la Școala de Sabat și la alte activități destinate lor, la umbra unui copac. Vă mulțumim pentru generozitatea voastră!

6 august

Pierdută și găsită (1)

– Denise! Denise! o striga mama pe fetiță. Vino! îi zicea, trăgând-o de mână. Soldații! Vin soldații! Hai să ne ascundem!

Denise nu prea înțelegea ce-i spunea, dar simțea frica din vocea ei. În timp ce se apropiau de casa lor din Rwanda, Denise l-a văzut pe tatăl ei legând o traistă la gură.

Au pornit toți trei în fugă spre est, pe un drumeag prăfuit. Li s-au alăturat apoi alții și alții, până când s-a adunat o mare de oameni care alerga și plângea. Era în anul 1994, când milioane de rwandezi au fugit să-și scape viața.

Au călătorit pe jos ore în șir și s-au ascuns prin iarba înaltă sau prin dumbrăvi, când se auzea că veneau soldații. În final, au

ajuns la granița cu Republica Democratică Congo, unde s-au putut odihni.

Au poposit într-o tabără de refugiați formată din prelate și adăposturi rudimentare care îi fereau cât de cât de soarele fierbinte și de ploaia torențială. Dar aici măcar erau în siguranță – sau cel puțin așa credeau!

Într-o zi, în tabără au pătruns bărbați înarmați cu cuțite și puști. Refugiații au luat-o la fugă țipând. Și Denise a fugit. *Dar unde erau mami și tati?* S-a luat după ceilalți, chemându-și părinții. Nimeni însă nu-i răspundea.

La un moment dat, a obosit și s-a oprit să-și tragă suflul. Un bărbat s-a oferit s-o care pe umeri. S-a simțit în siguranță. Când a ostenit, a dat-o jos de pe umeri. Deodată, liniștea din jur a fost întreruptă de focuri de armă și de urlete. Denise a părăsit repede drumul și a rămas ascunsă până când împușcăturile au încetat. Apoi s-a alăturat unui grup de oameni care căuta adăpost. A întâlnit oameni întinși pe jos. Apoi l-a văzut pe bărbatul care a cărat-o pe umeri. Zăcea nemișcat. Și-a dat seama că era mort.

A mers mai departe, urmând orbește gloata. Uneori striga: „Mami! Tati!”, dar nu primea niciun răspuns. După aceea, a găsit o familie care a primit-o cu condiția să ajute la treburile casei. În acea familie a fost maltratată. N-a mai rezistat și a fugit la un orfelinat.

Când a auzit că războiul s-a sfârșit, Denise și-a dorit să se întorcă acasă și să-și caute părinții. Dar unde era casa ei?

A rămas la orfelinat până la majorat. Apoi a pornit pe jos înapoi spre Rwanda. Noaptea a dormit prin tufișuri. Pe drum, l-a întrebat de multe ori pe Dumnezeu de ce trebuia să sufere atât de mult. N-a primit răspuns direct de la Dumnezeu, însă, când se descuraja și îi era foame, căpăta de la oameni mâncare și cuvinte de încurajare.

Se va continua Sabatul următor.

Pierdută și găsită (2)

În cele din urmă, Denise a ajuns în nord-estul Rwandei. A cunoscut acolo un domn și o doamnă care s-au împrietenit cu ea. Le-a povestit prin ce a trecut, iar ei au rugat-o să nu mai pribegească și să rămână cu ei. Au primit-o în casa lor și la masa lor. Au tratat-o bine și i-au vorbit cu iubire. I-au povestit despre Isus și despre marea Sa dragoste. După cum avea să afle, ei erau adventiști de ziua a șaptea.

Au ajutat-o să-și caute părinții, dar, când au aflat că nu mai avea nicio rudă în viață, au întrebat-o dacă dorea să fie fiica lor adoptivă. Denise îi iubea deja și a acceptat. În sfârșit, avea din nou o familie căreia îi păsa de ea!

Părinții adoptivi i-au vorbit deseori despre Dumnezeu. Au ajutat-o să-L cunoască pe Isus, iar ea L-a acceptat ca Mântuitor personal.

Cu toate acestea, nu putea să nu se întrebe ce se întâmplase cu părinții ei. Tatăl adoptiv a dus-o în Kigali, capitala țării, și i-a făcut cunoștință cu managerul postului de radio adventist, Radio Vocea Speranței. Fata și-a povestit experiența într-o emisiune, iar prezentatorul a făcut apel ca orice persoană care o cunoștea să ia legătura cu ei telefonic.

Denise a aflat că tatăl ei murise într-o tabără de refugiați, dar n-a aflat niciodată ce se întâmplase cu mama ei. A mai aflat că avea câteva rude în Rwanda, pe care într-o zi i-ar plăcea să le cunoască. Însă nu-i este ușor să se despartă de părinții ei adoptivi: a ajuns să-i iubească și pe ei, și pe Dumnezeul despre care ei i-au vorbit.

– Datorită lor am viață spirituală și speranță pentru viitor, afirmă ea.

Deși tatăl ei pământesc nu mai trăiește, Denise știe că Tatăl ei cereș o iubește necondiționat. El a ținut-o în viață când a traversat pe jos mai multe țări, în căutarea unei case și a unei familii.

– În timpul genocidului, au pierit mulți oameni, dar mie Dumnezeu mi-a păstrat viața, spune ea. M-a salvat, deși atunci eu nu-L cunoșteam, și m-a adus de la moarte la o viață nouă în Isus!

Statul Rwanda s-a redresat semnificativ după genocid. Noua Facultate de Medicină din cadrul Universității Adventiste din Africa Centrală, situată în Kigali, va pregăti cadre medicale competente pentru a lucra într-o zonă a lumii unde există un medic la un număr de pacienți cuprins între 16 000 și 24 000. O parte din darurile care se vor strânge în Sabatul al treisprezecelea va contribui la construirea unor cămine și a unei cantine pentru studenți. Vă mulțumim pentru generozitate!

20 august

„Adu-ți aminte de credința ta” (1)

Pierre mergea, împleticindu-se pe drumul de pământ roșu, în urma unui grup de oameni. Nu știa încotro se duceau. Tot ce știa era că îl urmărea moartea și că trebuia să scape de ea.

Pierre avea 9 ani când 800 000 de rwandezi și-au pierdut viața în genocid și când chiar viața lui s-a schimbat pentru totdeauna. Tatăl lui, pastor adventist, i-a adunat într-o zi pe toți cei nouă copii și le-a spus pe un ton solemn:

– Nu știu ce se va întâmpla. Dacă supraviețuiți, rămâneți credincioși lui Dumnezeu! Aduceți-vă aminte de Sabat! Aduceți-vă aminte de credința voastră!

Când au venit soldații, s-au retras cu toții într-o biserică. Dar soldații au dat foc bisericii. Pierre încă mai simte în nări mirosul

de fum și încă mai aude țipetele oamenilor care mureau în jurul lui. A reușit să se strecoare nevătămat afară din clădire și să scape neîmpușcat. Dar ce se întâmplase cu părinții și cu frații lui? Nu știa.

S-a ținut după cei care au trecut granița în Burundi. A rămas într-o tabără de refugiați până când a auzit că putea să se întoarcă în Rwanda. A parcurs din nou același drum pe jos, de data aceasta în sens invers.

Și-a regăsit orașul. În locul bisericii, era un morman de cenușă și oase. A înțeles că doar el supraviețuise. Rămăsese singur. În suflet se auzea ecoul cuvintelor tatălui său: „Rămâi credincios, indiferent ce s-ar întâmpla!”

Mătușa lui a venit din Uganda, unde locuia, ca să-și caute rudele. L-a luat pe Pierre acasă la ea și împreună au început o nouă viață. Cu timpul, durerea vie a pierderii suferite s-a atenuat. Credința lui în Dumnezeu a devenit puternică. Apoi, pe neașteptate, mătușa lui a murit într-un accident. A rămas iarăși singur. Avea 14 ani și nu știa ce să facă și încotro să apuce. Tot ce-i rămăsese era credința.

Guvernul rwandez le asigura supraviețuitorilor genocidului învățământ gratuit. O persoană l-a ajutat să se înscrie la liceu. A fost repartizat într-o cameră cu alți doi băieți, Esdras și Deo, care-și pierduseră familiile în timpul genocidului. Cei trei au ajuns să se înțeleagă ca frații, uniți de tragedia comună.

La absolvirea liceului, Pierre a primit o bursă pentru a studia la Universitatea Națională din Rwanda. El a refuzat-o totuși pentru că își dorea să studieze la Universitatea Adventistă din Kigali, cu toate că ajutorul de care beneficia ca supraviețuitor al genocidului nu acoperea taxa.

– Ești nebun! i-au spus prietenii. Acceptă bursa!

Se va continua Sabatul următor.

27 august

„Adu-ți aminte de credința ta” (2)

Pierre nu s-a lăsat convins de prietenii lui să accepte bursa de studiu de la Universitatea Națională. Aspirația lui era să studieze la Universitatea Adventistă, chiar dacă aceasta însemna pierderea unei burse valoroase.

– Dumnezeu îmi va purta de grijă, le spunea el.

Când au văzut hotărârea lui, Esdras și Deo s-au înscris și ei la acea universitate adventistă. Doar erau „frați”!

Și au fost admiși toți trei. Au locuit împreună la aceeași gazdă, în apropiere de universitate. Puneau laolaltă banii pe care îi aveau, dar de multe ori nu le ajungeau ca să-și cumpere mâncare. În ciuda acestui lucru, reușeau să le dea din mâncarea lor sărăcăcioasă și altora care aveau mai puțin.

Esdras și Deo au remarcat că profesorii și studenții de la universitatea adventistă erau altfel. Se interesau personal de nevoile studenților și luau parte la preocupările lor. Le ofereau consiliere și se rugau împreună cu ei. Rugăciunea nu era o formalitate, ci un lucru vital.

Pierre i-a invitat pe Esdras și pe Deo să meargă cu el la serviciile de închinare din Sabat și din timpul săptămânii, care se desfășurau pe stadionul neacoperit al campusului. Nu exista o capelă, dar lucrul acesta nu-i deranja. În curând, băieții au început să înțeleagă de ce era Dumnezeu atât de important pentru Pierre.

Cu ocazia Săptămânii de Rugăciune, Esdras și Deo și-au predat viața lui Dumnezeu și s-au botezat. Pierre este fericit că frații lui de suferință i-au devenit acum frați de credință într-un Dumnezeu mai puternic decât moartea.

Aidoma lui Pierre, a prietenilor lui și a altor mii de rwandezi supraviețuitori ai genocidului, Universitatea Adventistă din Africa Centrală a regenerat din propria cenușă. Guvernul a preluat controlul asupra fostului campus fiindcă era situat într-o zonă încă instabilă și a oferit bisericii un teren de pe vârful unui deal din Kigali, capitala țării, dar și fonduri pentru reconstruirea clădirilor. În prezent, 2 200 de studenți studiază la universitatea noastră. Peste jumătate dintre ei nu sunt adventiști.

Campusul universității continuă să se dezvolte. În 2010, colecta din Sabatul al treisprezecelea din primul trimestru a ajutat la ridicarea unei clădiri multifuncționale, care are și rol de capelă. Trimestrul acesta, avem posibilitatea de a contribui la fondul pentru construirea unui cămin pentru studenții de la Facultatea de Medicină nou-înființată și a unei cantine. Vă mulțumim pentru susținerea generoasă a misiunii!

3 septembrie

Împlinirea nevoilor oamenilor

Zephyrin, un tânăr de 29 de ani, lucrează ca pionier al Misiunii Globale pe dealurile din nordul Rwandei. În districtul pe care l-a preluat în urmă cu doi ani erau numai trei adventiști. Cei mai mulți localnici se închinau la zei.

După ce a observat care erau nevoile oamenilor, a căutat o cale de a-și face prieteni pentru Isus. I-a cerut șefului local permisiunea de a-i învăța pe adulți să citească și să scrie, fiindcă avea o oarecare pregătire ca învățător. Șeful i-a dat voie și i-a pus la dispoziție trei camere.

Spre uimirea lui, au venit la curs 126 de persoane. A început să predea fără manuale, doar cu o tablă și cretă. După opt luni,

cei mai mulți știau să citească și să scrie cel puțin la nivel de începători. A format apoi grupe de studiu pentru avansați. La finalul cursului, participanții erau capabili să citească Biblia în limba lor.

Zephyrin începea și închidea cursul cu rugăciune, le vorbea, puțin câte puțin, despre Dumnezeu și le explica Biblia. Pe măsură ce interesul participanților creștea, a făcut pregătiri pentru o campanie de evanghelizare.

A susținut prezentări biblice pe parcursul a două săptămâni, în prezența a aproximativ 500 de participanți, după care le-a făcut acestora vizite acasă timp de o lună. Apoi a repetat strategia de șase ori: două săptămâni ținea prezentări biblice și o lună făcea vizite acasă. În tot acest timp, cursul de alfabetizare a continuat fără întreruperi. Numărul participanților creștea cu fiecare campanie.

La primul botez, au fost 200 de candidați. Unul dintre ei era ghicitor și își câștiga existența consultând zeii tradiționali cu privire la viitor. Altul era profesor de religie într-o altă confesiune religioasă și a fost urmat de majoritatea membrilor fostei sale biserici.

A primit botezul și Rosette, soția directorului școlii locale. Zephyrin se temea ca nu cumva soțul ei să se supere, dar directorul a venit la botez și a spus:

– Cine știe? Poate mă botez și eu!

Și, într-adevăr, a primit botezul în timpul următoarei campanii de evanghelizare și își dorește să înființeze o nouă grupă de credincioși la școală.

Zephyrin a continuat să predea cititul și scrisul, să susțină campanii de evanghelizare, să facă vizite și să conducă altarul de dimineață și serviciile divine din Sabat. Iar Dumnezeu a continuat să-l binecuvânteze. Într-un singur an, numărul credincioșilor a crescut de la 3 la 300!

Administratorii misiunii locale au achiziționat un teren în vederea construirii unei biserici cu 500 de locuri și au oferit ciment pentru fundație și tablă pentru acoperiș. Credincioșii au cumpărat cărămida pentru ziduri.

Astăzi, biserica are peste 400 de membri, în afară de copii și vizitatori. Au fost înființate în zonele învecinate alte câteva grupe mici și au urmat mai multe botezuri. Darurile pe care le aduceți în mod regulat susțin Misiunea Globală și celelalte eforturi de înființare de biserici. Vă mulțumim pentru daruri!

10 septembrie

O inimă schimbată (1)

de Agnes Mukarwego și Alita Byrd, Rwanda

– Pentru ce ocazie te-ai îmbrăcat atât de frumos? m-a întrebat vânzătorul de pește din piață, care era prieten cu soțul meu.

M-am uitat la hainele mele, cu care evident nu ieșeam la piață, și m-am întrebat ce aș putea să-i răspund. Dacă afla soțul meu că mă duceam la biserică, în mod sigur se supăra. Dar nici nu puteam să mint. În final, i-am spus:

– Vin de la biserică și vreau să-i cumpăr soțului meu peștele lui preferat ca să i-l gătesc.

Nu aveam o familie fericită. Soțul meu era un bețiv și n-avea grijă de copii și nici de mine. Nu avea un loc de muncă stabil și sufeream de multe lipsuri. Eram descurajată din cauza acestor probleme și căutam ceva care să-mi dea speranță.

Într-o zi, m-am întâlnit pe stradă cu vecina mea și cu prietenele ei. Ele mi-au spus că Dumnezeu este răspunsul la toate problemele mele, mici sau mari, și m-au făcut curioasă să aflu mai

mult. M-au invitat să merg sâmbătă la biserică, dar le-am spus că nu puteam, pentru că sâmbăta era zi de piață, ziua cu cele mai multe treburi.

La despărțire, mi-au dăruit o Biblie. Am deschis-o și am început s-o citesc în drum spre casă. Am continuat s-o citesc acasă și am descoperit câteva versete frumoase care păreau scrise special pentru mine. Le-am citit de nenumărate ori.

„Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare, și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?” (Matei 6:25-27).

Dumnezeu îmi cunoaște îngrijorările! mi-am zis atunci în gând. Și, dacă Îi pasă atât de mult de mine, înseamnă că poate să mă ajute!

M-am decis atunci să-mi fac timp sâmbăta următoare să mă duc la biserica adventistă de ziua a șaptea și să-L cunosc mai bine pe acest Dumnezeu, care mă îndemnează să nu mă îngrijorez de nimic. M-am trezit devreme, m-am îmbrăcat înainte ca soțul meu să se trezească și am ieșit din casă fără zgomet.

Se va continua Sabatul următor.

17 septembrie

O inimă schimbată (2)

de Agnes Mukarwego și Alita Byrd, Rwanda

La biserică, credincioșii mi-au urat bun venit și m-au făcut să mă simt ca în mijlocul unei familii. Mi s-a părut că predica fuse-se pregătită special ca să-mi dea mie curaj. Am revenit sâmbăta următoare și am participat și la serviciul divin de miercuri seara.

După câteva săptămâni, soțul meu s-a trezit devreme și mi-a interzis să mă duc la biserică.

– Te-ai apucat să umbli sâmbăta fără rost! s-a răstit el la mine. Azi vreau să mănânc la prânz acasă. Du-te la piață, fă cumpărături și așteaptă-mă cu masa gata! mi-a zis pe un ton poruncitor.

Necăjită, am rămas acasă și am pregătit mâncarea. L-am așteptat, dar n-a venit. Sâmbăta următoare, scena s-a repetat.

A treia sâmbătă, când soțul meu mi-a poruncit același lucru, mi-am spus în sinea mea: *Diavolul încearcă să mă țină departe de biserică. N-o să-l las!* Am decis să mă duc întâi la biserică și să gătesc după aceea.

După biserică, m-am dus la piață ca să-i cumpăr soțului meu peștele pe care dorea să-l mănânce la prânz. Atunci m-a văzut prietenul lui îmbrăcată în hainele mele cele mai bune.

Am cumpărat peștele, m-am dus repede acasă și l-am gătit așa cum îi plăcea lui. Dar tot n-a venit. A ajuns acasă abia noaptea târziu. A bătut la ușă și i-am deschis. A intrat împleticindu-se, amețit de băutură, și a început să mă lovească. Am încercat să scap, dar a venit după mine în dormitor și m-a tras după el în camera de zi. Apoi m-a lăsat acolo, s-a închis în dormitor și s-a culcat.

Dimineață, când s-a trezit, i-am dus apă să se spele, de teamă să nu se înfurie.

– De ce m-ai bătut astă-noapte când ți-am deschis ușa? L-am întrebat.

– Pentru că nu mă respecti! urlă el la mine. Ți-am spus să te duci la piață și să cumperi pește, dar am auzit de la prietenul meu că ai fost la biserică și te-ai dus la piață târziu. Nu ești supusă și am să te învăț eu minte!

Se va continua Sabatul următor.

24 septembrie

O inimă schimbată (3)

de Agnes Mukarwego și Alita Byrd, Rwanda

Soțul meu a născocit tot felul de treburi pe care să le fac sâmbăta, ca să nu mă duc la biserică. Eu mi-am spus în sinea mea: *Nu mă lasă să mă duc la biserică, dar nu mă poate împiedica să mă rog.* L-am vorbit atunci lui Dumnezeu despre faptul că soțul meu încerca să mă țină departe de biserică și L-am rugat să-l facă mai tolerant față de religie.

După câteva săptămâni, m-am dus la biserică și el nu m-a bătut. M-am dus apoi Sabat de Sabat și am început să le citesc copiilor din Biblie, iar el nu s-a opus. A început să observe că vinerea casa era curată și ordonată, copiii erau spălați și mâncarea pentru a doua zi era pregătită. M-a văzut că eram mai senină și că atmosfera din familia noastră era mai plăcută. Într-o vineri seara, când a venit acasă, totul era pregătit pentru Sabat și copiii s-au adunat pentru altar. L-am invitat să rămână cu noi.

– Văd că te-ai schimbat și ești mai fericită, mi-a spus el. Îmi place viața asta!

Deși rămânea rareori cu noi la rugăciune, nu ne-a mai interzis să ne închinăm.

Mi-am dorit să participe la botezul meu, dar n-a acceptat:

– N-am timp pentru lucruri dintr-astea! a motivat el.

În Sabatul în care avea loc botezul, l-am invitat din nou, dar el m-a refuzat. A fost de acord totuși să-i invit pe prietenii mei la noi, după botez.

– Eu rămân aici și te aștept pe tine și pe prietenii tăi, a adăugat el.

Cu toate că nu știam ce-o să găsec la sosire, i-am adus pe prietenii mei acasă. Soțul meu le-a urat bun venit și le-a spus, spre marea mea surprindere:

– Soția mea este altfel. Vreau să vă mulțumesc că ați ajutat-o să-L găsească pe Dumnezeu, pentru că văd în viața ei și în familia noastră o schimbare!

Vorbele acestea m-au entuziasmat! Îi mulțumesc lui Dumnezeu că i-a schimbat inima soțului meu și că i-a dat o altă atitudine!

De atunci, nu mi-a mai interzis niciodată să merg la biserică și uneori ne-a însoțit. Anul trecut a decedat. Nu și-a predat niciodată viața lui Dumnezeu în mod public, însă știu că Dumnezeu cunoaște ce se întâmplă în sufletul omului și mă rog ca într-o zi să-l întâlnesc în cer, la venirea lui Isus. Până atunci, îi mulțumesc Domnului pentru că m-a scos din disperarea mea și mi-a dat speranță și pace!

Agnes Mukarwego este o membră laică activă din Rwanda. Ea vorbește despre credința ei oriunde se duce și i-a condus pe mulți oameni la mântuire prin mărturia ei. Alita Byrd este o scriitoare din Londra (Anglia).

